

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: D. R., nar. X,
státní příslušnost: X,
t. č. pobytem X,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
Inspektorát cizinecké policie Praha Ruzyně,
sídlem Aviatická 1050/16, Praha 6,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2024, č. j. CPR-45159-36/PŘ-2024-930504,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, dále jen „Nařízení“), a to o 30 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho práv a je podle něj nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Podle žalobce nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a rozhodnutí bylo jen obecně odůvodněno. Žalovaný také pregnantně nevysvětlil, proč přistoupil k zajištění žalobce.
4. V rozhodnutí podle žalobce také absentuje jakékoli odůvodnění nevyužití zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že s každým dalším rozhodnutím o zajištění je přitom podle žalobce potřeba stále více ověřovat legitimitu zajištění jako zvoleného řešení. Žalobce sice s předáním do Bulharska nesouhlasí, nechystá se však klást tomuto postupu jakýkoli odpor a nevidí proto důvod dalšího prodlužování jeho omezení osobní svobody. Důvodem pro zajištění bylo v jeho případě pouze to, že se v ČR nacházel nelegálně. Nepáchal zde žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Dle žalobce bylo zajištění zvoleno v jeho případě neadekvátně jako příliš přísné opatření. Je toho názoru, že může poskytnout dostatečné záruky, aby mohl být propuštěn a aby mu mohlo být uloženo některé ze zvláštních opatření.
5. Dále žalobce uvedl, že zajištění nesmí být svévolné. Jeho délka musí odpovídat sledovanému cíli, zajištění nelze dále prodlužovat do nekonečna pouze z důvodu existence obav z maření rozhodnutí cizincem. Správní orgán musí v rozhodnutí vyhodnotit, jaké úkony bude ve věci potřeba provést, musí upřesnit odhad dalšího průběhu věci. Dle žalobce žalovaný v daném případě adekvátní vysvětlení neposkytl a jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné.
6. Žalobce rovněž namítal, že i kdyby bylo zajištění shledáno jako zákonné, byla v rozporu se zákonem stanovena doba trvání zajištění s tím, že s prodloužením zajištění o 27 dní (sic!) je délka zajištění podle něj nepřiměřeně dlouhá.
7. Dále žalobce namítl porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně podrobně shrnul skutková zjištění, ze kterých při rozhodování o zajištění žalobce vycházel. Měl přitom za to, že z nich vyplývá splnění podmínek zajištění cizince podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
9. Ohledně možnosti uložení zvláštních opatření žalovaný uvedl, že k těmto nepřistoupil z důvodu, že žalobce nedisponuje žádným dokladem, pouze fotografií svého X rodného listu v mobilu. Žalobce dále vědomě a úmyslně nerespektoval právní předpisy a představuje hrozbu pro ČR i EU. V ČR je poprvé, nebyly zde zjištěny žádné jeho vazby. Finanční částka 1 000 syrských lir, kterou žalobce disponuje, není dostatečná pro složení finanční záruky. Zajištění tak bylo shledáno jako přiměřené opatření, když současně z prokázaného jednání žalobce vyplývá, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b

zákona o pobytu cizinců by bylo nedostačující, neboť zde není dostatečná záruka toho, že vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu.

10. Dále ve vyjádření k žalobě shrnul jednotlivé skutečnosti, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí, a uzavřel, že jsou bez pochybností splněny podmínky pro zajištění žalobce podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
12. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhoval a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
14. Podle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024 byla dne 2. 9. 2024 vyslána hlídka policie k prověření situace, kde poblíž benzinové stanice ONO se měl nacházet kamion s nelegálními migranty, kteří nemohou dýchat. Předmětný kamion byl vypátrán na sjezdu z dálnice D8 č. 18. V nákladním prostoru bylo zjištěno cca 30 migrantů. Jeden z migrantů byl identifikován jako žalobce, který byl následně zajištěn.
15. Žalobce při podání vysvětlení dne 4. 9. 2024 sdělil, že je svobodný a bezdětný. Jeho rodinní příslušníci žijí v Sýrii, pouze otec již zemřel. Ze Sýrie vycestoval sám přibližně před 2 měsíci do Turecka, a to z důvodu velké nejistoty a nutnosti nástupu na vojnu. Z Turecka cestoval pěšky ve skupině za pomoci pašeráka do Bulharska. V Bulharsku byl zadržen policií a odvezen do centra po uprchlíky, kde strávil asi 12 dnů. Poté tam požádal o mezinárodní ochranu a byl převezen do jiného tábora, který již mohl opustit. Následně vycestoval do Sofie, odkud následně asi po týdnu s pomocí pašeráků cestoval kamionem ukrytý v nákladovém prostoru. Ve skrytém prostoru v kamionu se nedalo dýchat, proto zavolali mobilním telefonem o pomoc řidiči, který jim však nepomohl, proto byli nuceni následně volat o pomoc policii, které sdělili polohu kamionu. Měl v úmyslu cestovat do Berlína. Doklad totožnosti žalobce zůstal v zemi původu, cestovní doklad nikdy nevlastnil. Cílem nebyla ČR, ale Německo. Je si vědom svého neoprávněného vstupu, chtěl se ale dostat do Německa. Žádné povolení k pobytu na území některého státu schengenského prostoru nemá. Nečinil ani žádné kroky k legalizaci pobytu v ČR. Žádal azyl v Bulharsku. Cestuje sám. Zdravotní pojištění nemá sjednáno. K ČR nemá žádné vazby. Chce odcestovat do Německa, žádné kontakty k bydlení zde nemá. Není zde ani nikdo, kdo by za něj složil finanční záruku. Nemá se kde zdržovat. Nikdy nesloužil v armádě, nemá žádný výcvik. Nemá u sebe žádné peníze ani platební kartu. V ČR se nedopustil žádného protiprávního jednání, je zde poprvé. Nemá zde žádný majetek. Byl seznámen se zprávou OAMP MV ČR týkající se azylového systému v Bulharsku.
16. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2024, č. j. CPR-45159-12/PŘ-2024-930504, byl žalobce zajištěn za účelem předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 téhož zákona stanovena na 30 dnů od omezení osobní svobody žalobce.

17. Dle záznamů z lustrací provedených žalovaným nebyla v systému AFIS nalezena shoda. V systému EURODAC byl zjištěn záznam o tom, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku.
18. Správní spis dále obsahuje oznámení ze dne 6. 9. 2024 o zahájení řízení podle Nařízení, ve kterém MV ČR žalovanému sdělilo, že byl zahájen postup podle Nařízení. Dne 17. 9. 2024 bylo žalovanému sděleno, že dne 16. 9. 2024 Bulharská republika přijala svou odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce.
19. Dne 26. 9. 2024 bylo rozhodnutím žalovaného č. j. CPR-45159-31/PŘ-2024-930504 rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce o 27 dnů.
20. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2024 byla podána žaloba, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2024, č. j. 13 A 43/2024 – 25 zamítnuta.
21. V oznámení ze dne 21. 10. 2024 bylo žalovanému ze strany MV ČR sděleno, že žalobce podal žalobu proti přemístění do odpovědného členského státu. Současně s touto žalobou podal také návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu se prodlužuje lhůta 6 týdnů pro realizaci předání, kdy nově se bude odvíjet od usnesení soudu ohledně odkladného účinku, ke kterému nebylo ke oznámení rozhodnuto.
22. Dne 24. 10. 2024 bylo vydáno napadené rozhodnutí.
23. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2024 byla podána žaloba, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 16 A 46/2024 – 20, zamítnuta.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. V dané věci soud vyšel z níže uvedených právních předpisů.
25. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
26. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
27. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání*

zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

28. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
29. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.*
30. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
31. Soud předně považuje za vhodné postavit na jisto, proti jakému rozhodnutí je projednávána žaloba směřována.
32. Žalobce byl prvotně zajištěn rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2024. Proti tomuto rozhodnutí podal následně žalobu u zdejšího soudu. Ta byla rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 13 A 43/2024 – 25, zamítnuta. Dne 26. 9. 2024 bylo mezitím zajištění žalobce prodlouženo, a to rozhodnutím žalovaného č. j. CPR-45159-31/PŘ-2024-930504, o 27 dní. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rovněž ke zdejšímu soudu žalobu, která byla rozsudkem ze dne 4. 11. 2024, č.j. 16 A 46/2024-20, zamítnuta. Dne 24. 10. 2024 pak bylo zajištění žalobce prodlouženo znovu, a to napadeným rozhodnutím o 30 dní (nikoli o 27 dní, jak žalobce uvedl v projednávané žalobě).
33. Žalobce na rubrice žaloby uvedl, že k ní přiložil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2024 č. j. CPR-45159-31/PŘ-2024-930504, a v textu žaloby dále uvedl, že žalovaný prodloužil jeho

zajištění o 27 dní. V čl. I žaloby naproti tomu označil za napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2024, č. j. CPR-45159-36/PŘ-2024-930504, jehož kopii k žalobě rovněž přiložil. Přes konstatované nesrovnalosti lze mít tedy vcelku spolehlivě za to, že nyní projednávaná žaloba vskutku směřuje proti druhému prodloužení zajištění žalobce ze dne 24. 10. 2024 o 30 dní.

34. Lze konstatovat, že důvody zajištění, jakož i posouzení možnosti užití zvláštních opatření namísto zajištění, zůstaly tytéž, jako zde byly v době rozhodování o zajištění. Podstatou první žaloby žalobce proti rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 4. 9. 2024 byly námitky ohledně nedostatků bulharského azylového systému, které nebyly soudem shledány důvodné. Přestože se důvod zajištění ani skutečnosti relevantní pro uložení zvláštních opatření u žalobce nijak nezměnily, žalobce v nynější žalobě (i v žalobě proti prvnímu prodloužení zajištění), napadá nepřiměřenost délky zajištění a nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštních opatření, včetně námitky, že k zajištění nemělo být vůbec přistoupeno. Oproti tomu systémové nedostatky v Bulharsku již v nynější žalobě žalobce nezmínil. Soud nicméně pro úplnost uvádí, že již rozhodnutí o zajištění žalobce bylo zmíněným rozsudkem zdejšího soudu shledáno jako zákonné a přezkoumatelné a nebyl nalezen žádný důvod pro jeho zrušení.
35. Co se týče důvodu samotného zajištění žalobce, byla tímto zejména skutečnost, že byl zjištěn neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky, kdy současně žalobce u sebe neměl žádný osobní doklad. Žalobce ostatně sám vypověděl, že svůj doklad totožnosti zanechal ve vlasti a cestovní doklad nikdy neměl. Žalobce do České republiky neoprávněně vstoupil jako migrant směřující ze Sýrie do Německa, přičemž cestoval ve skrytu nákladního prostoru kamionu spolu se skupinou dalších migrantů. Lustrací žalovaného byla nalezena shoda v systému EUODAC, podle které bylo zjištěno, že žalobce požádal v Bulharsku o udělení mezinárodní ochrany. Tuto skutečnost rovněž také sám potvrdil při podání vysvětlení, kdy zároveň popsal, jakým způsobem se poté dopravil do České republiky, respektive, jak se chtěl dostat do Německa.
36. Na základě uvedených skutečností bylo zahájeno řízení podle Nařízení, kdy dne 17. 9. 2024 bylo žalovanému oznámeno, že Bulharsko uznalo svou odpovědnost jako příslušný stát. Proto bylo proto rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení, a to do Bulharska. Jak soud již uvedl, skutečnosti vedoucí k zajištění žalobce se ode dne zajištění nezměnily, žalobce je v žalobě proti rozhodnutí o zajištění nenapadl, pro nyní řešenou věc je nicméně relevantní posouzení důvodnosti prodloužení zajištění o dalších 30 dní. K tomuto kroku žalovaný přistoupil na základě oznámení Ministerstva vnitra, OAMP, o průběhu řízení podle Nařízení ze dne 21. 10. 2024, kterým byl žalovaný s ohledem na vývoj věci požádán o prodloužení zajištění, což tento dne 24. 10. 2024 učinil.
37. Žalovaný konkrétně v napadeném rozhodnutí mj. konstatoval, že shledal, že v případě žalobce jsou nadále naplněny podmínky pro zajištění ve smyslu § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců s tím, že byla posuzována otázka, zda existuje reálný předpoklad předání žalobce do Bulharska. Předchozí lhůta pro zajištění nebyla pro realizaci předání dostatečná, proto žalovaný s ohledem na povinnost jednat dle Nařízení a zajistit žalobci účinný přístup k postavení žadatele o mezinárodní ochranu jeho zajištění prodloužil. S navrhovaným propuštěním žalobce ze zajištění se žalovaný neztotožnil s odkazem na to, že v jeho případě existuje nebezpečí, že by se do země odpovědné za posouzení azylové žádosti nevrátil, toto

nebezpečí žalovaný shledal s ohledem na dosavadní přístup žalobce k imigračním pravidlům uplatňovaným v rámci schengenského systému, kdy cestoval po jeho území, aniž by k tomu byl oprávněn a vstoupil a pobýval minimálně v České republice a Bulharsku neoprávněně.

38. Soud pochybení žalovaného v tomto ohledu nenalezl, v napadeném rozhodnutí bylo řádně odvodněno, z jakého důvodu bylo zajištění žalobce prodlouženo. Na straně žalobce nedošlo k žádné změně skutkových okolností, která by mohla vést k přehodnocení tohoto závěru. Jak bude uvedeno dále, byly zároveň činěny příslušné kroky směřující k realizaci předání žalobce.
39. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by nebylo dostatečně vysvětleno, z jakého důvodu bylo zvoleno přistoupit k jeho zajištění. Zároveň soud nesdílí ani názor žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění možného užití zvláštních opatření. Jak soud již uvedl, důvody vedoucí k zajištění, byly předmětem již prvního rozhodnutí o zajištění, které bylo shledáno jako zákonné. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí byly důvody zajištění jako takového tytéž a shodné platí i ve vztahu k posouzení možnosti uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy soud ani tuto námitku nedostatečného zohlednění možnosti užití těchto opatření jako důvodnou neposoudil.
40. Zvláštní opatření za účelem vycestování z území představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
41. Žalobce uvedl, že důvodem pro jeho zajištění bylo pouze to, že se v ČR nacházel nelegálně. Poukázal též na to, že v ČR nepáchal žádnou trestnou ani protiprávní činnost. Podle žalobce bylo zajištění zvoleno v jeho případě neadekvátně jako příliš přísné opatření. Je názoru, že může poskytnout záruky a být propuštěn a mělo mu být uloženo některé ze zvláštních opatření.
42. K tomu soud uvádí, že ač žalobce v žalobních námitkách začasté napadal mj. obecnost a paušálnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, byl to naopak žalobce, kdo nijak neupřesnil, v posouzení, jakých skutečností jeho případu měl žalovaný konkrétně pochybit a které měly podle žalobce vést například k závěru o možnosti uložení zvláštních opatření.
43. K možnosti uplatnění těchto opatření žalobce pouze ve smyslu výše uvedené argumentace obecně namítl, že žalovaným nebylo jejich nevyužití naprosto nijak odůvodněno, což ovšem není pravda. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí možností (resp. nemožností) užití zvláštních opatření zabýval. K možnosti uložení těchto opatření souhrnně uvedl, že v případě žalobce zde není jistota, že by žalobce uložená opatření dodržoval, a to s přihlédnutím k jeho pobytové historii. K možnosti uložení opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že tato opatření vyžadují předpoklad dodržování těchto opatření. V případě žalobce by užití těchto opatření bylo dle žalovaného neúčelné, neboť zde není důvěry v plnění povinností ze strany žalobce. Dle žalovaného je vyloučeno, že by žalobce spolupracoval s policií a opatření dodržoval. Mohlo by být ohroženo jeho předání do Bulharska. Žalovaný také zmínil, že žalobce je bez finančních prostředků na pobyt i vycestování, není rovněž oprávněn pobývat na území

členských států ani cestovat po jejich území. Nikoho zde nemá ani nezná, na území ČR je poprvé. Co se týče možnosti složení finanční záruky (§ 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců), žalovaný konstatoval, že žalobce si je sám dobře vědom svých finančních možností, kdy ke dni sepsání protokolu kromě bankovky v hodnotě 1 000 syrských lir (pozn. soudu – žalovaný jen patrně v důsledku písařské chyby nesprávně uvedl „lir“ místo „liber“) nedisponoval žádnou další hotovostí ani platební kartou. Po poučení žalobce ke svým finančním možnostem sdělil, že nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky. Žádná taková záruka nebyla složena ani nabídnuta. Žalovaný dodal, že v případě žalobce je přesvědčen o tom, že by ani složení finanční záruky nevedlo automaticky k jistotě, že žalobce vycestuje do Bulharska.

44. Pokud pak žalobce uvedl, že pouhý jeho neoprávněný pobyt nemůže být jediným důvodem pro zajištění, lze s tímto tvrzením souhlasit, nicméně v případě žalobce se o takovou situaci v žádném případě nejednalo, neboť zde nejde o pouhý neoprávněný pobyt.
45. Nelze totiž nevidět, že žalobce na území České republiky vstoupil ve skrytu v kamionu se skupinou dalších migrantů, kteří dle jeho tvrzení měli všichni namířeno do Německa. Do cílové země se pak dojet nepodařilo pouze z důvodu nedostatečného zabezpečení přívodu vzduchu do prostoru kamionu, ve kterém žalobce cestoval, což následně vedlo k nutnosti přivolání policejní hlídky. Žalobce také mínil, že v Bulharsku požádal o udělení mezinárodní ochrany, což koresponduje s výstupem z lustrací žalovaného, kdy tato skutečnost dále vedla k rozhodnutí o předání žalobce do Bulharska. Žalobce sice sdělil, že byl v Bulharsku umístěn do dvou zařízení pro cizince, kdy v rámci druhého mu byl umožněn pohyb, nicméně on na místo pobytu v Bulharsku toto opustil a za užití převaděčů, které využil rovněž i při odchodu z vlasti, se snažil dostat ilegálně do Německa. Zároveň potvrdil, že si je vědom svého neoprávněného vstupu do ČR bez jakýchkoli dokladů (cestovní doklad údajně nikdy neměl a doklad totožnosti zanechal ve vlasti), jakož i fakt, že k legalizaci svého pobytu nečinil žádné kroky. Vzhledem k uvedenému se tedy jedná o situaci, kdy žalobce zcela vědomě a plánovaně cestoval ilegálně do Evropy a po Evropě s cílem dostat se do Německa, aniž by k tomu byl oprávněn nebo se alespoň snažil realizovat pobyt legální cestou. Na tom nemůže nic změnit jeho žádost o azyl v Bulharsku ani tvrzení v žalobě, že na území České republiky nepáchal žádnou jinou protiprávní činnost, neboť výše uvedená pobytová historie dokládá již sama o sobě přinejmenším naprostou nevěrohodnost žalobce, pokud jde o využití jakéhokoli jiného opatření než zajištění.
46. Soud k tomu dodává, že žalovaný rovněž správně zohlednil to, že žalobce k České republice nemá žádné vazby, nemá zde žádnou pobytovou adresu, žádné známé ani jiné vztahy. Soudu proto není ani zřejmé (a žalobce toto nijak neobjasnil), jakým způsobem by žalobce chtěl zvláštní opatření v České republice realizovat, jestliže zde nemá žádnou pobytovou adresu, nemá žádný majetek, má pouze finanční prostředky ve výši 1 000 syrských liber, tedy zcela nedostatečné prostředky pro případné složení finanční záruky. Soud proto neshledal důvodnou námitku žalobce, že v jeho případě jsou dány záruky pro užití zvláštních opatření, žalobce neozřejmil, jaké by tyto záruky měly být, a naopak je u něj přítomna celá řada skutečností, které vylučují nejen takové záruky, ale celou žalobcovu věrohodnost jako celek. Současně soud dodává, že tyto poměry žalobce byly žalovaným reflektovány ve smyslu, zda zde jsou nějaké překážky žalobcova vycestování.
47. Žalobce konečně namítl, že délka zajištění musí odpovídat sledovanému cíli, přičemž správní orgán musí v rozhodnutí vyhodnotit, jaké úkony bude ve věci potřeba provést, musí

upřesnit odhad dalšího průběhu věci. dle žalobce žalovaný v daném případě adekvátní vysvětlení neposkytl a jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné.

48. K této námitce soud uvádí, že rovněž délka prodloužení zajištění byla žalovaným adekvátně odůvodněna. Předně byla řádně zdůvodněna již délka původního zajištění v rozhodnutí o něm. K délce prodloužení zajištění pak žalovaný uvedl, že tuto stanovil na 30 dní dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně s ohledem na skutečnost, že Bulharská republika přijala odpovědnost za posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, zaslala za tímto účelem svůj souhlas. Žalovaný poukázal na oznámení ze dne 6. 9. 2024, ve kterém mu bylo ze strany OAMP MV ČR sděleno, že bylo zahájeno řízení o přijetí žalobce zpět do Bulharska ve smyslu Nařízení, přičemž lhůta pro vyjádření byla do 20. 9. 2024, dne 17. 9. 2024 bylo žalovanému doručeno další oznámení, a to o tom, že Bulharsko přijalo svou odpovědnost, lhůta 6 týdnů pro realizaci předání končí 28. 10. 2024, proto byl žalovaný požádán o prodloužení zajištění žalobce do tohoto dne. Dne 21. 10. 2024 bylo žalovanému doručeno další oznámení, a to o tom, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o jeho přemístění do odpovědného členského státu s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby, proto byl žalovaný požádán o další prodloužení zajištění žalobce. Dále žalovaný uvedl, že byla dodržena lhůta dle čl. 28 odst. 3 Nařízení, dle kterého pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, nesmí lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od doručení žádosti. Není-li poskytnuta, má se za to, že bylo žádosti vyhověno. Přemístění osoby se provede nejpozději do 6 týdnů od vyhovění žádosti nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum. Žalovaný dále uvedl, že při stanovení délky prodloužení zajištění žalobce bylo přihlédnuto také k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem, zabezpečení policejní eskorty k místu předání osoby. Dle žalovaného je doba 30 dní přiměřená a odpovídá okolnostem případu, v případě žalobce existuje reálný předpoklad pro předání do Bulharska, není zde překážka trvalejší povahy, která by tomuto měla bránit. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou existence možných nedostatků azylového systému v Bulharsku, kdy tyto skutečnosti byly zároveň detailně rozebrány mj. v již zmíněném rozsudku zdejšího soudu ve věci žaloby proti rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce.
49. Soud poukazuje v toto souvislosti též na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 50 A 5/2015 – 26 ze dne 16. 1. 2015, ve kterém shrnul, že: *„Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu – nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“*
50. Délka prodloužení zajištění o 30 dnů byla v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna. Předně bylo vycházeno z odůvodnění původní délky zajištění na 30 dnů dle rozhodnutí ze dne 4. 9. 2024. Dále byl žalovaným zohledněn další vývoj věci, především dvě oznámení zasláná žalovanému MV ČR, ve kterých by žalovaný informován nejprve o zahájení řízení dle Nařízení, a poté o tom, že Bulharská republika vyjádřila souhlas

s tím, že je odpovědná za posouzení azylové žádosti žalobce. Soud považuje odůvodnění za dostačující, neboť je z něj zjevné, jak dosud bylo a jak bude v případě žalobce postupováno a z jakého důvodu byla délka prodloužení zajištění vymezena právě na 30 dnů. Posouzení žalovaného bylo stejně jako u rozhodnutí o zajištění jako takovém nutně limitováno časovými možnostmi řízení, je třeba vzít v úvahu podmínky, za nichž žalovaný o zajištění cizince rozhoduje.

51. Je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky prodloužení zajištění o 30 dní ze skutečnosti, že bude třeba činit kroky za účelem realizace předání žalobce do Bulharska. Z ničeho nevyplynulo, že by předání žalobce bylo zcela nemožné v době trvání zajištění realizovat. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodlením. Žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci předání. Soud dále uvádí, že správním spisem je doloženo, že dne 6. 9. 2024, 17. 9. 2024 a 21. 10. 2024 byla správnímu orgánu doručena zmíněná oznámení o vývoji řízení o předání, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký byl dosavadní průběh činěných kroků ze strany MV ČR, respektive kdy a za jakých podmínek bude moci dojít k předání žalobce do Bulharska, kdy konkrétně byl žalovaný také požádán o další prodloužení zajištění žalobce. Je tedy zjevné, že kroky ve věci žalobce byly po jeho zajištění dále činěny s tím, že Bulharsko již uznalo svou příslušnost a předání žalobce bylo odhadováno původně do 28. 10. 2024, kdy následně se lhůtě nově odvíjí od rozhodnutí soudu o návrhy na přiznání odkladného účinku žaloby. Soud považuje žalovaným zvolenou dobu zajištění za 30 dní za zcela adekvátní.

VII. Závěr a náklady řízení

52. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalovaného žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
54. Pokud jde o návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, o tomto zdejší soud nerozhodoval, neboť v zákonné lhůtě rozhodl ve věci meritorně. Krom toho je názoru, že přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je pojmově vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale fakticky o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byl zajištěn z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku žaloby by pak mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě, což zjevně zákonodárce nezamýšlel.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. listopadu 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce